

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. január 17-én.

40. zsoltár 2-3. verse: „Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet”.

Kedves Testvéreim!

Hadd kezdjem egy személyes vallomással. Nagyon ellentétes érzések kavarnak bennem. Egyrészt olyan békesség és nyugalom érzés, amelyet már nagyon régen nem éltem át. Nincsen az a zaklatott feszültség, ami korábban sok esetben utolért. Ugyanakkor megjelent egy olyan érzés, ami az elmúlt 10 hónapban egyetlen alkalommal sem. Ez pedig a türelmetlen várakozás. Most már legyen valami. Most már derüljön ki, hogy merre halad ez az egész vírushelyzet. Szeretném tudni, hogy a gyülekezeti alkalmaink miként indulhatnak újra. Ez a türelmetlenség pedig nem személyes türelmetlenségem, mert bennem ezzel kapcsolatban békesség van. Annak a türelmetlensége, hogy féltő szeretettel gondolok a lelkekre. Azoknak a lelkekre, akiket ez az egész most már túlterhelt. Akiknek a kapcsolata emiatt Istennel meggyengült. Akik most azért nem járhatnak istentiszteletre, mert ilyen a helyzet. Türelmetlenül várom, hogy változzon valami, mert ennek így nem lesz jó vége a gyülekezet életére nézve, és így a Krisztus-ügyre nézve sem.

Tudom, hogy első hallásra ennek az egésznek semmi köze a felolvasott zsoltárhoz. Csakhogy a személyes vallomást szeretném folytatni azzal, hogy a csütörtöki napon, amikor jobban erőt vett rajtam a bizonytalanság, hogy akkor most mi hogyan halad tovább, minden nehézséget, minden terhelt érzést Isten kezébe helyeztem. Szó szerint magam elé képzeltem Isten mindent elbíró és mindent elhordozó tenyerét, és beletettem imádságban azt, ami nyomasztott. A következmény pedig egészen megrendítő erejű volt. Az addigi nyugalom még erősebb lett. Amikor pedig valami zaklató élmény azóta is előkerült, akkor ugyanezt tettem. Odahelyeztem Isten kezébe. Amit nem tudok elhordozni, azt ne akarjam elhordozni. János apostol biztat minket ebben: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerombolja”. (János első levele 3. rész 8. verse) Nem csak a bűn nyomorúságát, hanem mindent. A lelkünket terhelő nehézségeket, fájdalmakat, félelmeket. Mindent!

Ettől kezdve pedig már egészen elevenbe vágóan jelenik meg a zsoltár kijelentése: „várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám”. Vártam. Imádkoztam, kértem, és könyörögtem. Hozzá fordultam. Mindent a kezébe helyeztem. Nem többes számban, hanem így egyes szám első személyben. Nem a világ, nem a többi ember, hanem én. Amikor nagyon várjuk az Isten megjelenését, az Isten segítségét, akkor Ő lehajol hozzánk. Amikor feszít bennünket a vágy, hogy végre átéljük az Isten jóságát, akkor Ő odalép hozzánk.

Az egyik legszebb példa erre Ábrahám esete. Isten megígérte neki, hogy annyi utóda lesz a földön, mint az égen a csillag. Ábrahámnak azonban nem született gyermeke. Nem írja le a Biblia, hogy vajon ebben az ügyben hány alkalommal könyörgött Istenhez. Hányszor mondta el akár a keserűségét is, hogy Istenem eddig még nem történt semmi, mi lesz az ígérettel? Aztán sok-sok év elteltével angyalok jelentek meg Ábrahámnál és elmondták Isten ígéretét: fia fog születni. Ábrahám várva-várta Istent, és Ő odalépett hozzá.

Ne legyen kétségünk, hogy ez a mostani esetben is így lesz. Várunk, könyörgünk, Isten pedig lehajol hozzánk. Egy valamit azonban szeretnék mindenképpen kihangsúlyozni, hogy ne legyen hamis váradalmunk. Nem biztos, hogy Isten akkor hajol le hozzánk, amikor mi gondoljuk. Nem biztos, hogy akkor érkezik a lelki segítség, amikor mi várjuk. Egy dolog azonban egészen biztos. Isten lehajolt hozzánk Jézus Krisztusban, és minden egyes alkalommal lehajol az emberhez, amikor lelki szüksége van, amikor fájdalom van, amikor kétségei vannak. Most is lehajol hozzánk. Ebben a bizonytalan helyzetben, ebben a sokféle kérdést felvető helyzetben is.

„Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám”. Mit is jelent pontosan a lehajlás? Ugyanazt, mint amikor az édesanya, vagy az édesapa lehajol a gyermekéhez, aki elesett, megütötte magát, és keservesen sír. Ennek a lehajlásnak ugyanis több összetevője van. Benne van a szeretet, ami áthatja a mozdulatot. Ha nem lenne szeretet, akkor a lehajlás egészen máshogy nézne ki. Akkor megtörténhetne szánalomból is, de az nem ugyanaz. Aztán a szülő lehajol, mert segíteni akar. Látja, hogy a kisgyerek egyedül nem tudja megoldani a helyzetet, ezért odalép. Végül pedig a szülő vigasztalni akar. Ahol sírás van, ahol fájdalom van, ott azt meg kell szüntetni, mert nem jó az ember életének.

Isten pontosan látja most is, hogy mi nem jó az ember életének. Pontosán látja, hogy a lelkekben hol tesz kárt ez a vírushelyzet. Érzékeli, hogy a bezártság miatt sokan magukba fordultak, és nem tudnak megnyílni még az imádságban sem. Érzékeli, hogy sokan annyira aggódnak és félnek, hogy nem képesek elfogadni Isten üzenetét az Ő mindenható erejéről. Érzékeli, hogy sok embernek annyira a fizikai lét felé fordult a figyelve, hogy ott minden szabályt be tudjon tartani, annyira a fizikai lét lett a központ, hogy elveszítette a lelki életét.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. január 17-én.

Olyanok vagyunk, Kedves Testvéreim, mint a kisgyerek, aki elesett és megütötte magát. Fájdalmunk van, és bizony sír a lelkünk. Istenünk tehát lehajol, hogy megmutassa szeretetét, hogy érzékeltesse velünk azt a szándékát, hogy segíteni akar, és hogy vigasztaljon.

Ennél a fogalomnál pedig nem tudom megtenni, hogy ne idézzem a Heidelbergi Káté első kérdését és az arra adott választ. „Micsoda tenéked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod”? A kérdés tehát az, hogy ebben a földi életben, de a földi életen túl is, a halál pillanatában is, a legsúlyosabb betegségekben is van vigasztalás. Még a koronavírus helyzetben is. Még a kórházban is, és a lélegeztető-gépen is. Mi is ez pontosan? „Az, hogy testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy mennyei atyám akarata nélkül, egy hajszál sem eshetik le a fejemről”.

„Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám”. Isten lehajolt, hogy vigasztaljon. Jézus Krisztus megváltása a vigasztalás. Az ördög elleni munkája a vigasztalás. Sajnos úgy érzem, Kedves Testvéreim, hogy elvesztettük a fókuszot. Eltévesztettük a célt. Mi keresztyén emberek is. Azon vitatkoznak lelkészek, hogy akkor most a szószékről beszéljünk-e az oltóanyagról, vagy sem. Azon vitatkoznak keresztyén emberek, hogy miként egyeztethető össze az oltóanyag Isten hatalmával. Arról szólnak internetes hozzászólások, hogy akkor most tájékoztassuk az embereket a szószékről azzal kapcsolatban, hogy beadassák-e maguknak az oltást, vagy sem.

Elhiszem, hogy ez most mindenkit foglalkoztató és égető kérdés, de mi lesz a hitünkkel? Mi lesz a vigasztalásunkkal? Hadd tegyem fel még keményebben a kérdést. Mi lesz a lelkünkkel? Tényleg ennyivel fontosabb a fizikai létünk, hogy az időnk 99 százalékában azzal foglalkozunk, a fennmaradó 1% meg majd megmarad a lelkünkre? Mi lesz azzal a sziklaszilárd hittel, hogy bármi történik, megismétlem, bármi történik, tehát ha meg is halunk ebben a vírusban, ha bármilyen más betegség következtében szólít el minket innen Isten, nem a semmibe zuhanunk, hanem Isten szeretettel teli hatalmába térünk, amit elkészített mindazoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban?

Innentől kezdve még egyértelműbb a folytatása ennek a zsoltárnak. Isten lehajolt hozzám, tehát minden rendeződött. „Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás veréből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet”.

Isten lehajlása azt eredményezi, hogy az iszapos helyről, a sárból, kősziklához vezet minket. Képzeljük el azt, hogy olyan helyen járunk, ahol minden ingoványos. Amikor lépünk, akkor semmi szilárd nincsen a lábunk alatt. Csúszkálunk, elesünk, besüllyed a lábunk, és alig tudjuk kihúzni a sárból. A cipőnket elhagyjuk, és a lábunkat minden ismeretlen anyag felsérti. Aztán iszonyatos küzdelmek után egyszer csak odaérkezik egy helikopter, kiemel minket onnan, és egy aszfaltos úton helyez le. Képzeljük el az érzést, hogy milyen óriási megkönnyebbülés a szilárd talaj a lábunk alatt.

Isten lehajolt hozzánk, és sziklára helyezte a lelkünket. Sokféle ingoványos kérdésünk van, sok olyan területe van az életünknek, ahol könnyen elsüllyedhetünk. Isten azonban kiemelt minket, és a kősziklára, Jézus Krisztusra helyezte az életünket. Ahogyan leírta Pál apostol is, hogy „más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, aki Jézus Krisztus”. (Első Korinthusi levél 3. rész 11. verse) Mi erre a sziklaalapra tudjuk ráépíteni az életünket, minden gondolatunkat és minden tettünket.

Van Jézusnak egy példázata arról, hogy mi is a különbség a két típusú ember között. Van az, aki nem hisz Jézus Krisztusban, és nem követi Őt az életében. Annak az élete olyan, mint aki a házat homokra építette. Jön a zivatar, és kimossa a ház alól a homokot. Jön a szélvihar és megrendíti a házat. Érkezik az árvíz, és elmosza az egészet. Összedől, romba-dől. Van aztán az olyan ember, aki hisz Jézus Krisztusban, és az életét mindenesetül, a testével és a lelkével együtt Őrá helyezi. Annak az élete olyan, mint az a ház, amelyiknek kőszikla az alapja. Jöhet a zápor, jöhet a szélvihar, érkezik az árvíz, semmi baja nem lesz a háznak, mert kősziklára alapozták. Isten a mi lelkünket is kősziklára helyezi. Odateszi Jézus Krisztus mindent megtartó alapjára.

A zsoltár üzenete ezt helyezi a szívünkbe. Vártam az Urat, és lehajolt hozzám. Kiemelt a mélységből, kivezetett az ingoványból és kősziklára helyezte a lelkemet. Számunkra pedig ebből az a meggyőződés fakad, hogy imádkoztam az Úrhoz, és Ő Krisztusban lehajolt hozzám. Kiemelt a félelmeimnek, a türelmetlenségemnek, a békétlenségemnek az ingoványából, és odahelyezte lelkemet az örök kősziklára, Krisztusra. Ez az egyetlen vigasztalásunk!

Ámen!